



Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

26. října 2017^{* i}

„Řízení o předběžné otázce – Doprava – Řidičské průkazy – Směrnice 2006/126/ES – Článek 2 odst. 1 – Vzájemné uznávání řidičských průkazů – Pojem ‚řidičský průkaz‘ – Osvědčení o zkoušce za účelem získání řidičského průkazu (dále jen ‚CEPC‘) opravňující svého držitele k řízení na území členského státu, který jej vydal, do doby, než je vydán finální řidičský průkaz – Situace, kdy držitel CEPC řídí vozidlo v jiném členském státě – Povinnost uznávání CEPC – Sankce uložené držiteli CEPC za řízení vozidla mimo území členského státu, který uvedený CEPC vydal – Přiměřenost“

Ve věci C-195/16,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Amtsgericht Kehl (okresní soud v Kehl, Německo) ze dne 24. března 2016, došlým Soudnímu dvoru dne 7. dubna 2016, v trestním řízení proti

I,

za přítomnosti:

Staatsanwaltschaft Offenburg,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení M. Ilešič, předseda senátu, A. Rosas (zpravodaj), C. Toader, A. Prechal a E. Jarašiūnas, soudci,

generální advokát: M. Bobek,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za nizozemskou vládu B. Koopman a M. Bulterman, jako zmocněnkyněmi,
- za polskou vládu B. Majczynou, jako zmocněncem,
- za Evropskou komisi G. Braunem a N. Yerrell, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 16. května 2017,

vydává tento

^{*} Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 18, 21, 45, 49 a 56 SFEU a článku 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES ze dne 20. prosince 2006 o řidičských průkazech (Úř. věst. 2006, L 403, s. 18, a oprava Úř. věst. 2009, L 19, s. 67).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci trestního řízení zahájeného proti panu I s bydlištěm ve Francii z důvodu, že řídil motorové vozidlo na území Německa bez řidičského oprávnění.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 2 až 4, 6 a 8 odůvodnění směrnice 2006/126 stanoví:
 - „(2) Pravidla pro řidičské průkazy jsou základními prvky společné dopravní politiky, přispívají ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu a usnadňují volný pohyb osob, které se usazují v jiném členském státě, než ve kterém byl řidičský průkaz vydán. Vzhledem k významu individuálních dopravních prostředků podporuje vlastnictví řidičského průkazu, který je řádně uznán hostitelským členským státem, volný pohyb a svobodu usazování osob. [...]
 - (3) Možnost stanovit vnitrostátní ustanovení o době platnosti podle směrnice [Rady] 91/439/EHS [ze dne 29. července 1991 o řidičských průkazech (Úř. věst. 1991, L 237, s. 1; Zvl. vyd. 07/01, s. 317)] vede k tomu, že v jednotlivých členských státech existují různá pravidla a platí více než 110 různých vzorů řidičských průkazů. To způsobuje občanům, policii i orgánům odpovědným za správu řidičských průkazů problémy z hlediska průhlednosti a vede k padělání dokladů, které jsou někdy staré i několik desetiletí.
 - (4) Za účelem zabránění tomu, že jednotný evropský vzor řidičského průkazu se stane dalším vzorem z oněch sto deseti, které jsou již v oběhu, by členské státy měly přijmout veškerá nezbytná opatření, aby tento jednotný vzor byl vydán všem držitelům řidičských průkazů.
- [...]
- (6) Řidičské průkazy jsou vzájemně uznávány. [...]
- [...]
- (8) Z důvodu bezpečnosti silničního provozu je třeba stanovit minimální požadavky pro vydávání řidičských průkazů. [...]
- 4 Článek 1 odst. 1 směrnice 2006/126 stanoví:
 - „Členské státy zavedou vnitrostátní řidičský průkaz podle vzoru Společenství uvedeného v příloze I v souladu s ustanoveními této směrnice. Znak na první straně řidičských průkazů podle vzoru Společenství obsahuje rozlišovací značku členského státu, který průkaz vydává.“
- 5 Podle čl. 2 odst. 1 této směrnice „[ř]idičské průkazy vydané členskými státy jsou vzájemně uznávány“.

6 Článek 3 uvedené směrnice stanoví:

„1. Členské státy přijmou veškerá nezbytná opatření k zamezení padělání řidičských průkazů, včetně vzorů řidičských průkazů vydaných před vstupem této směrnice v platnost. O těchto opatřeních uvědomí Komisi.

2. Materiál používaný pro řidičské průkazy uvedené v příloze I se zabezpečí proti padělání použitím specifikací, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejich doplněním a které stanoví Komise postupem podle čl. 9 odst. 2. Členské státy mají možnost zavést doplňkové ochranné prvky.

3. Členský stát zajistí, aby do 19. ledna 2033 všechny vydávané řidičské průkazy nebo řidičské průkazy, které jsou v oběhu, splňovaly veškeré požadavky této směrnice.“

7 Článek 4 odst. 1 téže směrnice zní takto:

„Řidičský průkaz podle článku 1 opravňuje k řízení vozidel s vlastním pohonem v níže definovaných skupinách. Může být vydán od dosažení minimálního věku uvedeného u jednotlivých skupin. [...]“

8 Článek 5 odst. 1 směrnice 2006/126 stanoví:

„V řidičském průkazu je uvedeno, za jakých podmínek je řidič oprávněn řídit.“

9 Článek 7 odst. 1 této směrnice stanoví:

„Řidičské průkazy se vydávají pouze žadatelům, kteří:

a) složili zkoušku dovedností a chování a teoretickou zkoušku a splňují zdravotní požadavky, v souladu s ustanoveními příloh II a III,

[...]

e) mají obvyklé bydliště na území členského státu vydávajícího průkaz nebo mohou doložit, že už tam alespoň šest měsíců studují.“

10 Článek 13 uvedené směrnice stanoví:

„1. Se souhlasem Komise stanoví členské státy, kterým skupinám vymezeným v článku 4 odpovídají oprávnění získaná před provedením této směrnice.

Po konzultaci s Komisí mohou členské státy provést úpravy svých vnitrostátních právních předpisů, které jsou nezbytné pro účely provádění ustanovení čl. 11 odst. 4, 5 a 6.

2. Žádné řidičské oprávnění udělené před 19. lednem 2013 nebude odebráno nebo jakýmkoliv způsobem podmiňováno ustanoveními této směrnice.“

11 Článek 16 odst. 1 a 2 směrnice 2006/126 stanoví:

„1. Členské státy do 19. ledna 2011 přijmou a zveřejní právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s čl. 1 odst. 1, článkem 3, čl. 4 odst. 1, 2, 3 a odst. 4 písm. b) až k), čl. 6 odst. 1 a odst. 2 písm. a), c), d) a e), čl. 7 odst. 1 písm. b), c) a d), odst. 2, 3 a 5, článkem 8, článkem 10, článkem 13, článkem 14, článkem 15 a přílohou I bodu 2, přílohou II bodu 5.2 týkajícího se skupin A1, A2 a A a přílohou IV, V a VI. Znění těchto předpisů neprodleně sdělí Komisi.

2. Budou tyto předpisy používat od 19. ledna 2013.“

Německé právo

- 12 Z předkládacího rozhodnutí plyne, že podle § 21 odst. 1 bodu 1 Straßenverkehrsgesetz (zákon o provozu na pozemních komunikacích, dále jen „StVG“) se dopustí přečinu řízení bez řidičského oprávnění, za který lze uložit trest odnětí svobody až na jeden rok nebo peněžitý trest, každý, kdo řídí motorové vozidlo, aniž je držitelem potřebného řidičského oprávnění. Tyto tresty mohou být navíc uloženy spolu se zákazem řízení až na dobu tří měsíců na základě § 44 Strafgesetzbuch (trestní zákon, dále jen „StGB“), se zabavením použitého motorového vozidla na základě § 21 odst. 3 StVG, jakož i se stanovením doby, po kterou je zakázáno udělení řidičského oprávnění na základě § 69a odst. 1 třetí věta StGB.
- 13 Nemá-li u sebe řidič řidičský průkaz jako doklad o svém řidičském oprávnění, dopouští se přestupku podle § 75 bodu 4 Fahrerlaubnis-Verordnung (nařízení o řidičském oprávnění, dále jen „FeV“), za který lze uložit pokutu až do výše 2 000 eur podle § 24 odst. 2 StVG, přičemž jeho obvyklá výše je na základě bodu 168 přílohy k § 1 odst. 1 Bussgeldkatalog-Verordnung (nařízení o sazbách peněžitých trestů) 10 eur.
- 14 Zkušební komisař vydá na základě § 22 odst. 4 FeV žadateli o řidičský průkaz finální řidičský průkaz v zásadě přímo po vykonání praktické řidičské zkoušky. Podle sedmé věty tohoto ustanovení, pokud řidičský průkaz ještě není hotov, žadatel výjimečně obdrží časově omezené osvědčení o vykonání zkoušky, které v Německu slouží k prokázání řidičského oprávnění.
- 15 Za určitých podmínek může podle § 28 a násl. FeV k řízení motorového vozidla v Německu opravňovat řidičské oprávnění vydané zahraničním orgánem.
- 16 Podle § 29 odst. 1 první věty FeV mohou držitelé zahraničního řidičského oprávnění, kteří mají bydliště v zahraničí, v zásadě řídit vozidla v Německu v rozsahu svého řidičského oprávnění. Toto řidičské oprávnění je třeba prokázat podle § 29 odst. 2 FeV příslušným řidičským průkazem.
- 17 Podle § 29 odst. 3 bodu 1 FeV je však uznání zahraničního řidičského oprávnění ve smyslu § 29 odst. 1 FeV odmítnuto zejména tehdy, když je držitel řidičského oprávnění držitelem pouze průkazu pro řidiče-začátečníka nebo jiného prozatímního řidičského průkazu.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 18 Dne 15. května 2015 byl pan I, který má bydliště ve Francii, zadržen na území obce Kehl (Německo) při řízení vozidla spadajícího do skupiny B na veřejné komunikaci. Dotyčný měl u sebe platný občanský průkaz a osvědčení o zkoušce za účelem získání řidičského průkazu (dále jen „CEPC“), tedy dočasný doklad, který je vystaven v zásadě každému žadateli, jenž ve Francii úspěšně složil teoretickou a praktickou zkoušku z řízení motorového vozidla spadajícího do skupiny B a který na území Francie podle francouzských právních předpisů plně nahrazuje ve vztahu k příslušným orgánům řidičský průkaz až po dobu čtyř měsíců od okamžiku složení praktické části zkoušky. Je nesporné, že ke dni zadržení ještě nebyl panu I vydán příslušnými francouzskými orgány finální řidičský průkaz.
- 19 Jelikož mělo Staatsanwaltschaft Offenburg (státní zastupitelství v Offenburgu, Německo) za to, že platnost CEPC je omezena na území Francie, a že pan I proto nedisponoval v době skutkových okolností zahraničním řidičským oprávněním, které by mu umožňovalo řídit motorové vozidlo v Německu podle § 28 a násl. FeV, podalo návrh k Amtsgericht Kehl (okresní soud v Kehlu, Německo), aby panu I uložil trestním příkazem peněžitý trest za přečin spočívající v řízení bez řidičského oprávnění ve smyslu § 21 StVG.

- 20 Předkládající soud uvádí, že v rámci původního řízení musí zkoumat otázku, zda jsou splněny podmínky pro naplnění skutkové podstaty přečinu řízení bez řidičského oprávnění, nebo zda pan I disponoval řidičským oprávněním, které ho v Německu opravňuje k řízení vozidla, nebo také zda trestnosti dotčeného činu brání jiné důvody. Kromě toho se předkládající soud táže, zda v případě, že dospěje k závěru, že dotčené jednání není trestně postižitelné, je třeba je trestat jako přestupek.
- 21 Předkládající soud v projednávaném případě vysvětluje, že podle francouzského práva měl I již od okamžiku, kdy mu byl CEPC vydán, oprávnění k řízení motorových vozidel spadajících do skupiny B na veřejných komunikacích.
- 22 Předkládající soud uvádí, že až do vydání finálního řidičského průkazu, k němuž došlo dne 9. července 2015, mohl dotčený na území Francie prokázat toto řidičské oprávnění prostřednictvím CEPC společně s dokladem totožnosti.
- 23 Podle předkládajícího soudu vydání CEPC znamená oprávnění řídit motorové vozidlo spadající do odpovídající skupiny, aniž by toto oprávnění bylo omezeno na území Francie. Stejně jako německé právo, i francouzské právo totiž rozlišuje mezi řidičským oprávněním a dokladem prokazujícím nabytí oprávnění, tedy řidičským průkazem, ačkoliv ve francouzštině je v obou případech používán stejný výraz (a sice „permis de conduire“). V případě, kdy osoba řídí vozidlo, aniž je držitelem řidičského průkazu, jedná se o přečin, za který se ukládá trest, zatímco řídí-li osoba vozidlo, aniž má řidičský průkaz u sebe, jedná se o přestupek, za který se ukládá pokuta.
- 24 Platnost CEPC jako dokladu prokazujícího nabytí řidičského oprávnění je podle francouzských právních předpisů omezena na čtyři měsíce. Žadateli o řidičské oprávnění je zpravidla v této době vystaven finální řidičský průkaz. Neobdrží-li naproti tomu žadatel o řidičské oprávnění v této lhůtě finální řidičský průkaz, CEPC ztrácí funkci dokladu prokazujícího nabytí řidičského oprávnění, ale řidičské oprávnění nezaniká. Osoba, která nepodala žádost o vydání řidičského průkazu řádně a včas a jejíž CEPC ztratilo po čtyřech měsících platnost jako doklad prokazující získání řidičského oprávnění, tak podle francouzského práva řídí nikoliv bez řidičského oprávnění, ale bez řidičského průkazu. Tato osoba tak může být obviněna z přestupku, ale nikoliv z trestného činu.
- 25 Po vystavení CEPC závisí vydání řidičského průkazu skupiny B pouze na tom, zda žadatel o řidičské oprávnění podá řádnou žádost. Řidičský průkaz je pak vydán takřka automaticky. Žadatel o řidičské oprávnění nemá žádný vliv na to, v jaké lhůtě bude řidičský průkaz vydán.
- 26 Podle předkládajícího soudu vzniká otázka, zda musí být článek 2 směrnice 2006/126 vykládán v tom smyslu, že ukládá členským státům uznat řidičské oprávnění pouze tehdy, když byl vydán finální řidičský průkaz jako doklad prokazující získání řidičského oprávnění, nebo zda se povinnost uznávání vztahuje na řidičské oprávnění jako takové, nezávisle na vystavení finálního řidičského průkazu ze strany příslušného orgánu.
- 27 Předkládající soud má za to, že tato nejasnost vyplývá rovněž z terminologie používané v německém a francouzském znění směrnice 2006/126.
- 28 Kromě toho se podle předkládajícího soudu jeví, že odepření uznat řidičské oprávnění pana I nebo uznat CEPC jakožto doklad prokazujícího nabytí řidičského oprávnění a s tím spojené protiprávní jednání, za které lze uložit panu I trest či správní trest, může porušovat obecný zákaz diskriminace ve smyslu článku 18 SFEU a základní svobody zakotvené v článcích 21, 45, 49 a 56 SFEU.
- 29 Pro žadatele o řidičský průkaz, který má bydliště ve Francii, by totiž bylo nemožné vykonávat přímo po složení praktické řidičské zkoušky zaměstnání v Německu v místě, které je dosažitelné pouze jeho vlastním vozidlem. Naproti tomu žadatel o řidičský průkaz, který má bydliště v Německu, by takovému omezení nepodléhal. Ačkoli tak oba žadatelé o řidičský průkaz splnili podmínky pro získání

řidičského oprávnění harmonizované podle směrnice 2006/126, nepožívali by stejných práv. Předkládající soud má tudíž za to, že patrně dochází k diskriminaci na základě bydliště v jiném členském státě.

30 Za těchto podmínek se Amtsgericht Kehl (okresní soud v Kehl) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Je třeba vykládat právo Evropské unie, zejména článek 2 směrnice [2006/126] nebo články 18, 21, 45, 49 a 56 [SFEU] v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, která odmítá uznat řidičské oprávnění získané v jiném členském státě, zejména pokud toto řidičské oprávnění bylo získáno podle požadavků uvedené směrnice?
- 2) Je třeba vykládat právo [Unie], zejména článek 2 směrnice 2006/126 nebo články 18, 21, 45, 49 a 56 SFEU v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, která odmítá uznat doklad vydaný členským státem držiteli řidičského oprávnění získaného v tomto členském státě podle požadavků uvedené směrnice, i když tento členský stát omezil platnost tohoto dokladu časově a místně na své území a tento doklad kromě toho nesplňuje požadavky na vzor řidičského průkazu upravený směrnicí 2006/126?
- 3) V případě záporné odpovědi na první otázku: je třeba vykládat právo [Unie], zejména článek 2 směrnice 2006/126 nebo články 18, 21, 45, 49 a 56 SFEU v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, podle které lze uložit trest za přečin řízení vozidla bez řidičského oprávnění, třebaže řidič tohoto vozidla získal řidičské oprávnění podle požadavků uvedené směrnice v jiném členském státě, avšak nemůže se v této souvislosti prokázat dokladem, který odpovídá vzoru řidičského průkazu upravenému směrnicí 2006/126?
- 4) V případě záporné odpovědi na druhou otázku: je třeba vykládat právo [Unie], zejména článek 2 směrnice 2006/126 nebo články 18, 21, 45, 49 a 56 SFEU v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu – ve kterém je žadateli o řidičský průkaz vydán finální řidičský průkaz obvykle přímo po vykonání praktické řidičské zkoušky – na základě které lze stíhat jako přestupek řízení vozidla, pokud řidič, který získal řidičské oprávnění podle požadavků směrnice 2006/126 v jiném členském státě, nemá při řízení u sebe finální řidičský průkaz jako důkaz svého oprávnění řídit, protože mu ještě nebyl takový řidičský průkaz vydán kvůli zvláštnostem postupu pro vydání finálního řidičského průkazu v uvedeném členském státě, na které nemá tento řidič žádný vliv, nicméně řidič je držitelem úředního dokladu osvědčujícího splnění podmínek nezbytných pro získání řidičského oprávnění?“

K předběžným otázkám

K první a druhé otázce

- 31 Podstatou první a druhé předběžné otázky předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda čl. 2 odst. 1 směrnice 2006/126 a články 18, 21, 45, 49 a 56 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, která tomuto státu umožňuje, aby odmítl uznat osvědčení prokazující řidičské oprávnění, které bylo jeho držiteli vystaveno jiným členským státem, pokud uvedené osvědčení nesplňuje požadavky na vzor řidičského průkazu upravený touto směrnicí, a to i v případě, že držitel tohoto osvědčení splnil požadavky uložené uvedenou směrnicí pro vydání řidičského průkazu.

- 32 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora je třeba při výkladu ustanovení unijního práva vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i cíle sledované právní úpravou, jíž je součástí (rozsudek ze dne 11. května 2017, Krijgsman, C-302/16, EU:C:2017:359, bod 24 a citovaná judikatura).
- 33 Článek 2 odst. 1 směrnice 2006/126 stanoví, že „[ř]idičské průkazy vydané členskými státy jsou vzájemně uznávány“.
- 34 Podle ustálené judikatury Soudního dvora uvedené ustanovení stanoví vzájemné uznávání řidičských průkazů vydaných členskými státy bez jakýchkoliv formalit (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 1. března 2012, Akyüz, C-467/10, EU:C:2012:112, bod 40; ze dne 26. dubna 2012, Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, body 43 a 44, a ze dne 23. dubna 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, bod 45).
- 35 K zodpovězení první a druhé otázky předkládajícího soudu je však třeba určit, zda se tato povinnost vzájemného uznávání uložená členským státům týká výlučně řidičských průkazů jakožto dokladů prokazujících řidičské oprávnění, nebo zda se týká i samotného řidičského oprávnění bez ohledu na existenci takového řidičského průkazu.
- 36 Pokud jde nejprve o doslovný výklad dotčeného ustanovení, předkládající soud se táže na výklad pojmu „řidičský průkaz“ obsažený v čl. 2 odst. 1 směrnice 2006/126. Předkládající soud obecně odkázal na jazykové problémy související s volbou pojmů používaných v této směrnici a konkrétně poznamenal, že si není jist, zda pojmy „Führerschein“ a „permis de conduire“ (v českém znění „řidičský průkaz“) obsažené v německém a francouzském znění uvedené směrnice označují pouze doklad prokazující řidičské oprávnění a pojmy „Fahrerlaubnis“ a „droit de conduire“ (v českém znění „řidičské oprávnění“) označují pouze samotné oprávnění řídit.
- 37 Jak uvedl generální advokát v bodě 50 svého stanoviska, s ohledem na výrazy použité v jiných jazykových zněních čl. 2 odst. 1 směrnice 2006/126 jako například: v němčině („Führerscheine“), v angličtině („driving licences“), v češtině („řidičské průkazy“); ve španělštině („permisos de conducción“); v italštině („patenti di guida“), v nizozemštině („rijbewijzen“), ve finštině („ajokortit“), v rumunštině („permisele de conducere») anebo ve švédštině („Körkort“) pro výraz „řidičský průkaz“ obsažený v tomto ustanovení je nicméně zřejmé, že tyto výrazy odkazují na doklad prokazující řidičské oprávnění.
- 38 Ke stejnému závěru dále vede přezkum kontextu, do kterého zapadá čl. 2 odst. 1 směrnice 2006/126.
- 39 Tato směrnice totiž zavádí jednotný vzor řidičského průkazu Společenství, který má nahradit různé řidičské průkazy existující v členských státech (rozsudky ze dne 26. dubna 2012, Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, bod 40, a ze dne 26. dubna 2017, Popescu, C-632/15, EU:C:2017:303, bod 36).
- 40 V této souvislosti je třeba uvést, že ustanovení uvedené směrnice obsahují zejména požadavky na rozvržení, obsah a fyzické charakteristiky a bezpečnostní prvky dokladu, který by měl standardizovaným a jednotným způsobem prokazovat existenci řidičského oprávnění, jak uvedl generální advokát v bodě 51 svého stanoviska.
- 41 Článek 1 odst. 1 směrnice 2006/126 totiž stanoví, že členské státy zavedou vnitrostátní řidičský průkaz podle vzoru Společenství obsaženého v příloze I uvedené směrnice v souladu s ustanoveními této směrnice. Tento vzor stanoví vzhled uvedeného řidičského průkazu a uvádí informace, které na něm musí být uvedeny. Pokud jde o obsah takového řidičského průkazu, čl. 5 odst. 1 směrnice 2006/126 stanoví, že v řidičském průkazu se uvádí, za jakých podmínek je řidič oprávněn řídit. Pokud jde o bezpečnostní prvky k zamezení padělání řidičských průkazů, čl. 3 odst. 2 uvedené směrnice ve spojení s přílohou I této směrnice výslovně stanoví, že materiál používaný pro řidičský průkaz se zabezpečí proti padělání.

- 42 Jak uvedl generální advokát v bodě 53 svého stanoviska, zejména z přílohy směrnice 91/439, která předcházela směrnici 2006/126, vyplývá, že ustanovení prvně uvedené směrnice měla rovněž za cíl harmonizaci tohoto dokladu samotného.
- 43 Směrnice 2006/126 pokračuje, jak vyplývá z jejího bodu 8 odůvodnění, v minimální harmonizaci požadavků pro vydávání řidičských průkazů stanovených v článku 1. Tyto požadavky jsou definovány zejména v člancích 4 a 7 této směrnice a týkají se mimo jiné minimálního požadovaného věku, způsobilosti k řízení, zkoušek, které musí žadatel složit a jeho bydliště na území vydávajícího členské státy.
- 44 Cílem této harmonizace požadavků pro získání řidičského průkazu je, jak uvádí generální advokát v bodech 58 a 59 svého stanoviska, především stanovit požadavky nezbytné pro vzájemné uznávání uvedených průkazů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. listopadu 1978, Choquet, 16/78, EU:C:1978:210, bod 7).
- 45 V tomto kontextu je třeba připomenout, že Soudní dvůr konstatoval, že čl. 2 odst. 1 směrnice 2006/126 ukládá členským státům jasnou a přesnou povinnost vzájemného uznávání řidičských průkazů bez dalších formalit, která neponechává žádný prostor pro uvážení, pokud jde o opatření, jež mají být přijata k jejímu splnění (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 1. března 2012, Akyüz, C-467/10, EU:C:2012:112, bod 40; ze dne 26. dubna 2012, Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, body 43 a 44, a ze dne 23. dubna 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, bod 45).
- 46 Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že je na vydávajícím členském státu, aby ověřil, zda jsou splněny minimální požadavky uložené unijním právem, zejména požadavky týkající se bydliště a způsobilosti k řízení stanovené v čl. 7 odst. 1 směrnice 91/439, následně převzaté do čl. 7 odst. 1 směrnice 2006/126, a tudíž zda je vydání řidičského průkazu oprávněné (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 19. února 2009, Schwarz, C-321/07, EU:C:2009:104, bod 76, a ze dne 23. dubna 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, bod 46).
- 47 Soudní dvůr měl v tomto ohledu za to, že pokud orgány členského státu vydaly řidičský průkaz v souladu s čl. 1 odst. 1 směrnice 2006/126, nejsou jiné členské státy oprávněny ověřovat dodržení podmínek vydání stanovených touto směrnicí, přičemž držení řidičského průkazu vydaného členským státem musí být považováno za důkaz toho, že držitel tohoto řidičského průkazu tyto podmínky splňoval v den, kdy mu byl řidičský průkaz vydán (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 26. dubna 2012, Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, body 46 a 47, a ze dne 23. dubna 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, bod 47).
- 48 Na základě této judikatury, jazykového výkladu čl. 2 odst. 1 směrnice 2006/126 a obecné systematiky uvedené směrnice se tedy jeví, že toto ustanovení, které zakotvuje vzájemné uznávání „řidičských průkazů“, odkazuje na řidičské průkazy jako na doklady prokazující existenci řidičského oprávnění vydané v souladu s ustanoveními této směrnice. Jediná výhrada se v tomto ohledu týká řidičských průkazů vydaných členskými státy před vstupem čl. 1 odst. 1 uvedené směrnice v platnost, a sice podle článku 16 této směrnice průkazů vydaných před 19. lednem 2013, pro které má článek 13 směrnice 2006/126 řešit otázku rovnocennosti mezi oprávněními získanými před provedením této směrnice a jednotlivými skupinami řidičských průkazů definovanými touto směrnicí (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 26. dubna 2012, Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, bod 41, a ze dne 26. dubna 2017, Popescu, C-632/15, EU:C:2017:303, bod 37).
- 49 Z toho vyplývá, že uznávání řidičského oprávnění získaného v členském státě není jako takové upraveno ve směrnici 2006/126, přičemž toto uznávání je pouze důsledkem vzájemného uznávání řidičských průkazů zavedených touto směrnicí.
- 50 Jak uvedly především nizozemská a polská vláda ve svých vyjádřeních, tento výklad směrnice 2006/126 je potvrzen i s ohledem na cíle sledované touto směrnicí.

- 51 Jak totiž vyplývá z bodu 2 odůvodnění, cílem směrnice 2006/126 je přispět ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu a usnadnit volný pohyb osob, které se usazují v jiném členském státě, než ve kterém byl řidičský průkaz vydán. Z bodů 3 a 4 odůvodnění této směrnice kromě toho výslovně vyplývá, že směrnice má vyřešit a zabránit jak problémům způsobeným z hlediska transparentnosti občanům, policii i orgánům odpovědným za správu řidičských průkazů, tak padělání řidičských průkazů, přičemž tyto problémy vyplývají z existence různých pravidel v jednotlivých členských státech a ze skutečnosti, že v Unii platí více než 110 různých vzorů řidičských průkazů. Uvedená směrnice má tedy za cíl, jak bylo uvedeno v bodě 39 tohoto rozsudku, s končenou platností upravit pro všechny členské státy jednotný vzor řidičského průkazu, jehož minimální požadavky na vydání jsou harmonizovány stejnou směrnicí, který nahradí rozdílné řidičské průkazy existující v členských státech, a postupně tak ukončit uznávání vnitrostátních dokladů o způsobilosti k řízení.
- 52 Uložit členským státům, aby uznávaly taková osvědčení vydaná jiným členským státem, jako je CEPC dotčené ve věci v původním řízení, které nesplňuje požadavky uložené směrnicí 2006/126 a není ani jedním z řidičských průkazů, jejichž rovnocennost se skupinami určenými v článku 4 této směrnice je stanovena v článku 13 této směrnice, by bylo v rozporu s těmito jednotlivými cíli, a to i kdyby držitelé uvedených osvědčení v domovském členském státě splňovali požadavky na vydání řidičského průkazu ve smyslu čl. 1 odst. 1 uvedené směrnice a získali na území tohoto státu řidičské oprávnění. Jak uvedl generální advokát v bodě 56 svého stanoviska, bylo by jednoznačně v rozporu s cílem směrnice 2006/126, kterým je zavedení standardizovaného řidičského průkazu, jenž umožní okamžité a jednoznačné rozpoznání ze strany jakéhokoli orgánu kdekoli v Unii, pokud by tato směrnice byla vykládána v tom smyslu, že ukládá členskému státu povinnost uznávat různé doklady, které jsou případně dočasné, vydané jiným členským státem za účelem prokázání existence řidičského oprávnění.
- 53 Kontrola platnosti takových osvědčení vydaných členským státem ze strany příslušných orgánů jiného členského státu by totiž byla obtížná, což by mohlo zvýšit riziko podvodů.
- 54 Z toho vyplývá, že odmítnutí členského státu uznat doklad, kterým má být prokázána existence řidičského oprávnění, vydaný jiným členským státem v případě, kdy takový doklad, jako je CEPC dotčené ve věci v původním řízení, nesplňuje požadavky na vzor řidičského průkazu upravený směrnicí 2006/126, není v rozporu s čl. 2 odst. 1 této směrnice.
- 55 Takové odmítnutí musí být posuzováno výlučně s ohledem na posledně uvedené ustanovení, a nikoliv ve světle článků 18, 21, 45, 49 a 56 SFEU, které jsou rovněž uvedeny v první a druhé otázce.
- 56 Je totiž třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora musí být každé vnitrostátní opatření přijaté v oblasti, která byla na úrovni Evropské unie plně harmonizována, posuzováno s ohledem na ustanovení tohoto harmonizačního opatření, a nikoli ustanovení primárního práva (rozsudek ze dne 12. listopadu 2015, Visnapuu, C-198/14, EU:C:2015:751, bod 40 a citovaná judikatura).
- 57 Platí sice, že v daném případě směrnice 2006/126 stanoví pouze minimální harmonizaci vnitrostátních ustanovení, která se týkají podmínek, za kterých může být řidičský průkaz vydán (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. března 2012, Akyüz, C-467/10, EU:C:2012:112, bod 53), avšak tato směrnice zajišťuje úplnou harmonizaci dokladů prokazujících existenci řidičského oprávnění, které členské státy musí uznat podle čl. 2 odst. 1 této směrnice.
- 58 Jak kromě toho zdůraznila Komise, je třeba konstatovat, že byt směrnice 2006/126 stanoví minimální požadavky pro vydávání řidičských průkazů, neupravuje administrativní postup vydávání těchto řidičských průkazů. Je tedy na členských státech, aby stanovily uvedený postup, konkrétně aby určily okamžik, ke kterému musí být řidičský průkaz vydán žadateli, který splnil tyto minimální požadavky.

- 59 Předkládající soud má patrně za to, že odmítnutí členského státu uznat řidičské oprávnění získané v jiném členském státě, které nemůže být prokázáno řidičským průkazem splňujícím požadavky na vzor řidičského průkazu uvedený ve zmíněné směrnici, by mohlo být diskriminací na základě bydliště, která je unijním právem zakázána.
- 60 Podle předkládajícího soudu může existence rozdílů mezi administrativními postupy členských států, kterými je upraveno vydávání řidičských průkazů v souladu s takovými požadavky, mít za následek, jako je tomu v projednávaném případě, že osobě, která splňuje požadavky stanovené směrnicí 2006/126 pro získání řidičského oprávnění v členském státě, v němž má bydliště, je vydán řidičský průkaz splňující výše uvedené požadavky až po uplynutí přechodného období, během něhož má pouze dočasné a územně omezené osvědčení, kdežto osobám s bydlištěm v jiných členských státech, které splňují uvedené podmínky, jsou vydány takové řidičské průkazy přímo po úspěšném vykonání praktické řidičské zkoušky.
- 61 V této souvislosti i za okolností, kdy mezi členskými státy existuje rozdíl v postupech vydávání řidičských průkazů, a na rozdíl od toho, co zřejmě navrhuje předkládající soud, nemůže odmítnutí členského státu uznat takový doklad vydaný jiným členským státem, kterým má být prokázáno řidičské oprávnění, jako je CEPC dotčené ve věci v původním řízení – pokud tento doklad nesplňuje požadavky na vzor řidičského průkazu uvedený ve směrnici 2006/126 – porušit obecnou zásadu zákazu diskriminace zakotvenou v článku 18 SFEU ani právo svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států přiznané občanům Unie v článku 21 SFEU nebo základní svobody zaručené v člancích 45, 49 a 56 SFEU.
- 62 Rozdílné zacházení s žadateli o řidičských průkaz, kteří mají bydliště v Německu a ve Francii, které podle informací poskytnutých předkládajícím soudem vyplývá ze skutečnosti, že žadatelé o řidičský průkaz mající bydliště v Německu obdrží řidičský průkaz v tomto členském státě v podstatě ihned poté, co úspěšně vykonali praktickou řidičskou zkoušku, kdežto žadatelé o řidičský průkaz mající bydliště ve Francii musí obvykle projít přechodným obdobím, během kterého mají pouze dočasné a územně omezené osvědčení prokazující jejich řidičské oprávnění, než je jim vydán řidičský průkaz splňující požadavky na vzor řidičského průkazu uvedený ve směrnici 2006/126, totiž nevyplývá z diskriminačních postupů v jednom či druhém z těchto členských států, ale je důsledkem rozdílných pravidel pro administrativní postupy v uvedených členských státech existujících v neharmonizovaném kontextu (obdobně viz rozsudky ze dne 12. července 2005, Schempp, C-403/03, EU:C:2005:446, bod 45, a ze dne 29. listopadu 2011, National Grid Indus, C-371/10, EU:C:2011:785, bod 62). Jak bylo uvedeno v bodech 43, 44 a 57 tohoto rozsudku, za současného stavu unijního práva stanoví směrnice 2006/126 pouze minimální harmonizaci určitých věcných požadavků pro vydání řidičského průkazu uvedeného v článku 1 této směrnice.
- 63 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na první a druhou otázku odpovědět tak, že čl. 2 odst. 1 směrnice 2006/126 a články 18, 21, 45, 49 a 56 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání právní úpravě členského státu, která tomuto státu umožňuje, aby odmítl uznat osvědčení, které bylo jeho držiteli vystaveno jiným členským státem, pokud uvedené osvědčení nesplňuje požadavky na vzor řidičského průkazu uvedený v této směrnici, a to i v případě, že držitel tohoto osvědčení splnil požadavky pro vydání řidičského průkazu uložené uvedenou směrnicí.

K třetí a čtvrté otázce

- 64 Podstatou třetí a čtvrté otázky předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda čl. 2 odst. 1 směrnice 2006/126 a články 18, 21, 45, 49 a 56 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát uložil trest či správní trest osobě, která ačkoliv splnila požadavky pro vydání řidičského průkazu stanovené v této směrnici, řídila motorové vozidlo na území dotčeného členského státu, aniž měla řidičský průkaz splňující požadavky na vzor řidičského průkazu upravený v uvedené

směrnici, a která do vydání takového řidičského průkazu jiným členským státem mohla prokázat existenci svého řidičského oprávnění získaného v uvedeném jiném členském státě pouze dočasným osvědčením, které vydal tento jiný členský stát.

- 65 Jak uvedl generální advokát v bodě 64 svého stanoviska, směrnice 2006/126 neobsahuje žádné ustanovení týkající se případných sankcí v případě neexistence řidičského oprávnění nebo neprokázání se řidičským průkazem splňujícím požadavky na vzor řidičského průkazu upravený v uvedené směrnici nebo na jiný doklad prokazující toto oprávnění.
- 66 V tomto ohledu je třeba uvést, že dotčená směrnice nestanoví ani pravidla týkající se povinnosti řidičů mít u sebe řidičský průkaz vydaný v souladu s požadavky stanovenými v uvedené směrnici.
- 67 Povinnost vzájemného uznávání řidičských průkazů stanovená v čl. 2 odst. 1 směrnice 2006/126 kromě toho nevylučuje, že členské státy mohou uložit sankce řidičům, kteří nejsou s to předložit příslušným orgánům řidičský průkaz prokazující jejich řidičské oprávnění, který byl vydán v souladu s uvedenými požadavky.
- 68 Z toho vyplývá, že v případě neexistence unijní právní úpravy v této oblasti jsou členské státy v zásadě oprávněny ukládat sankce za porušení povinnosti předložit řidičský průkaz splňující požadavky na vzor řidičského průkazu upravený ve směrnici 2006/126, které jsou oprávněny ukládat osobám řídícím motorová vozidla na jejich území (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 29. února 1996, Skanavi a Chryssanthakopoulos, C-193/94, EU:C:1996:70, bod 36, a ze dne 29. října 1998, Awoyemi, C-230/97, EU:C:1998:521, bod 25).
- 69 Členské státy však v této oblasti nemohou stanovit sankci, která by porušovala právo svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států přiznané občanům Unie v článku 21 SFEU, jehož výkon má směrnice 2006/126 usnadňovat (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 29. února 1996, Skanavi a Chryssanthakopoulos, C-193/94, EU:C:1996:70, bod 36; ze dne 29. října 1998, Awoyemi, C-230/97, EU:C:1998:521, bod 26, a ze dne 26. dubna 2012, Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, bod 77), nebo která by porušovala základní svobody zaručené v člancích 45, 49 a 56 SFEU.
- 70 Pokud jde o článek 18 SFEU, na který předkládající soud také poukazuje, je třeba připomenout, že se toto ustanovení, které zakotvuje zásadu zákazu diskriminace na základě národnosti, použije samostatně pouze v situacích upravených unijním právem, pro něž Smlouva o FEU nestanoví zvláštní pravidla o zákazu diskriminace (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 12. května 1998, Gilly, C-336/96, EU:C:1998:221, bod 37, a ze dne 18. července 2017, Erzberger, C-566/15, EU:C:2017:562, bod 25).
- 71 Jelikož v projednávaném případě předkládací rozhodnutí neuvádí, z jakého důvodu se I v Německu nacházel, je na předkládajícím soudu, aby určil, zda mohl být uložením sankce panu I dotčen výkon jedné ze základních svobod zaručených v člancích 45, 49 a 56 SFEU, které provádějí zásadu zákazu diskriminace.
- 72 Pokud by tomu tak nebylo, jelikož se zdá, že I je občan Unie, což rovněž přísluší ověřit předkládajícímu soudu, jeví se, že při přemístování z Francie do Německa tato osoba jako občan Unie v každém případě vykonávala právo volného pohybu v Unii, které je zaručeno článkem 21 SFEU.
- 73 Z předkládacího rozhodnutí a z odpovědi na první a druhou otázku však plyne, že v projednávaném případě na rozdíl od osob stíhaných ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 29. února 1996, Skanavi a Chryssanthakopoulos (C-193/94, EU:C:1996:70), nepříslušelo v okamžiku skutečností dotčených ve věci v původním řízení, přinejmenším podle unijního práva, panu I, i když měl řidičské oprávnění ve Francii, takové oprávnění v jiných členských státech, které by měly orgány těchto členských států povinnost uznat podle čl. 2 odst. 1 směrnice 2006/126, jelikož dotyčná osoba neměla

k tomuto datu řidičský průkaz splňující požadavky na vzor řidičského průkazu upravený touto směrnicí a prokazující, že splnil požadavky stanovené touto směrnicí. Z předkládacího rozhodnutí kromě toho vyplývá, že CEPC, které mu bylo vydáno ve Francii, je platné pouze na území Francie.

- 74 Uložení sankce v Německu takovému řidiči, jako je I, který v tomto členském státě nemá řidičské oprávnění, proto není v rozporu s články 21, 45, 49 a 56 SFEU.
- 75 Je však důležité, aby uložená sankce nebyla nepřiměřená závažnosti skutkových okolností v původním řízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. února 1996, Skanavi a Chryssanthakopoulos, C-193/94, EU:C:1996:70, body 36 a 38).
- 76 Je třeba konstatovat, že řízení vozidla na území členského státu s řidičským oprávněním uděleným v jiném členském státě, ale zatím bez řidičského průkazu, který splňuje požadavky na vzor řidičského průkazu upravený směrnicí 2006/126, se jeví jednoznačně jako méně trestuhodné než řízení vozidla na území členského státu bez jakéhokoli řidičského oprávnění zejména s ohledem na cíl uvedené směrnice, jak je uveden v bodě 51 tohoto rozsudku, a sice zlepšení bezpečnosti silničního provozu.
- 77 Proto by skutečnost, že členský stát ukládá řidiči, jako je I, který získal řidičské oprávnění v jiném členském státě, ale ještě mu nebyl vydán řidičský průkaz, který splňuje požadavky na vzor řidičského průkazu uvedený ve směrnici 2006/126, přísnou trestní nebo správní sankci, jako je trest odnětí svobody nebo vysoká pokuta, byla nepřiměřená závažnosti vytýkaných skutků, a porušila by tak právo tohoto řidiče svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států přiznané občanům Unie článkem 21 SFEU nebo základní svobody zaručené v článcích 45, 49 a 56 SFEU. Naproti tomu uložení mírné sankce, jako je správní pokuta v rozumné výši, by nepřiměřené nebylo.
- 78 Je tedy na předkládajícím soudu, aby v rámci posouzení závažnosti protiprávního jednání, kterého se dopustil I, a závažnosti sankce, kterou mu lze uložit, zohlednil jako možnou polehčující okolnost skutečnost, že I ve Francii získal řidičské oprávnění doložené CEPC, které, jak sám předkládající soud uvedl, bude v zásadě vyměněno před uplynutím jeho platnosti na žádost dotyčné osoby za řidičský průkaz, který bude splňovat požadavky na vzor řidičského průkazu stanovený směrnicí 2006/126. Předkládající soud bude muset v rámci své analýzy také zkoumat, jaké reálné riziko pro bezpečnost silničního provozu představoval I na území Německa.
- 79 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na třetí a čtvrtou otázku odpovědět tak, že čl. 2 odst. 1 směrnice 2006/126 a články 21, 45, 49 a 56 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby členský stát uložil sankci osobě, která ačkoliv splnila požadavky pro vydání řidičského průkazu stanovené v této směrnici, řídila motorové vozidlo na území dotčeného členského státu, aniž měla řidičský průkaz splňující požadavky na vzor řidičského průkazu upravený v uvedené směrnici, a která až do vydání takového řidičského průkazu jiným členským státem mohla prokázat existenci svého řidičského oprávnění získaného v uvedeném jiném členském státě pouze dočasným osvědčením, které vydal tento jiný členský stát, za podmínky, že tato sankce nebude nepřiměřená závažnosti vytýkaných skutků. V tomto ohledu přísluší předkládajícímu soudu, aby v rámci posouzení závažnosti protiprávního jednání, kterého se dotýčná osoba dopustila, a závažnosti sankce, kterou jí lze uložit, zohlednil jako možnou polehčující okolnost skutečnost, že dotyčná osoba získala v jiném členském státě řidičské oprávnění doložené osvědčením, které vydal uvedený jiný členský stát a které bude v zásadě vyměněno před uplynutím jeho platnosti na žádost dotyčné osoby za řidičský průkaz, který bude splňovat požadavky na vzor řidičského průkazu stanovený směrnicí 2006/126. Předkládající soud musí také v rámci své analýzy zkoumat, jaké reálné riziko pro bezpečnost silničního provozu představovala dotyčná osoba na jeho území.

K nákladům řízení

- 80 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 2 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES ze dne 20. prosince 2006 o řidičských průkazech a články 18, 21, 45, 49 a 56 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání právní úpravě členského státu, která tomuto státu umožňuje, aby odmítl uznat osvědčení prokazující existenci řidičského oprávnění, které bylo jeho držiteli vystaveno jiným členským státem, pokud uvedené osvědčení nesplňuje požadavky na vzor řidičského průkazu uvedený v této směrnici, a to i v případě, že držitel tohoto osvědčení splnil požadavky pro vydání řidičského průkazu uložené uvedenou směrnicí.
- 2) Článek 2 odst. 1 směrnice 2006/126 a články 21, 45, 49 a 56 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby členský stát uložil sankci osobě, která ačkoliv splnila požadavky pro vydání řidičského průkazu stanovené v této směrnici, řídila motorové vozidlo na území dotčeného členského státu, aniž měla řidičský průkaz splňující požadavky na vzor řidičského průkazu upravený v uvedené směrnici, a která až do vydání takového řidičského průkazu jiným členským státem mohla prokázat existenci svého řidičského oprávnění získaného v uvedeném jiném členském státě pouze dočasným osvědčením, které vydal tento jiný členský stát, za podmínky, že tato sankce nebude nepřiměřená závažnosti vytýkaných skutků. V tomto ohledu přísluší předkládajícímu soudu, aby v rámci posouzení závažnosti protiprávního jednání, kterého se dotýčná osoba dopustila, a závažnosti sankce, kterou jí lze uložit, zohlednil jako možnou polehčující okolnost skutečnost, že dotýčná osoba získala v jiném členském státě řidičské oprávnění doložené osvědčením, které vydal uvedený jiný členský stát a které bude v zásadě vyměněno před uplynutím jeho platnosti na žádost dotýčné osoby za řidičský průkaz, který bude splňovat požadavky na vzor řidičského průkazu stanovený směrnicí 2006/126. Předkládající soud musí také v rámci své analýzy zkoumat, jaké reálné riziko pro bezpečnost silničního provozu představovala dotýčná osoba na jeho území.

Podpisy.

i — Bod 79 tohoto znění byl po jeho prvním online zpřístupnění předmětem jazykové úpravy.